

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України
Відділ освіти Васильківської райдержадміністрації

ПРОЕКТ

Тема: Рідне село Мар'янівка - частинка України

Мар'янівка - благословенний край

Мар'янівська ЗОШ
I-III ступенів
педагог-організатор
Мартич Л. В.

2016

Актуальність проекту. На сьогоднішній день існує багато туристичних об'єктів, які діти можуть спостерігати під час подорожей: різні культурно-історичні пам'ятки, музеї та просто гарні місцевості. Даний проект зорієнтований на те щоб, кожен учень району, переглянувши презентацію нашого рідного Мар'янівського краю, захотів відвідати і переглянути історичні пам'ятки та красу нашого села.

Мета: розширити знання дітей про історію, географію, культуру нашого села, в якому ми живемо, виховувати почуття гордості, поваги до славного минулого, прагнути прилучитися до культурної скарбниці українського народу.

Завдання:

- ✓ залучення дітей до фотографування історичних місць, красивих куточків нашого села;
- ✓ розвиток уміння й навичок фотографування, монтування слайд-шоу, роботи з персональним комп'ютером, мультимедійними системами тощо;
- ✓ навчання дітей-редакторів, журналістів з метою підготовки змісту, текстових матеріалів, заочних подорожей;
- ✓ підготовка екскурсив заочних подорожей тощо.

Термін проведення: листопад 2015 року – січень 2016 року.

Етапи реалізації

I етап (листопад 2015 року) – підготовчий:

- ✓ підготовка майстер-класів з фотомайстерності;
- ✓ підготовка конкурсу творчих робіт на тему заочної подорожі;
- ✓ налагодження потрібних партнерських зв'язків.

II етап (грудень 2015 року – січень 2016 року):

- ✓ проведення конкурсу творчих робіт на тему: «Рідне село Мар'янівка – частинка України»;
- ✓ фотографування та зйомка матеріалів до відеоролику;
- ✓ проведення фотовиставок;
- ✓ проведення конкурсів на краще знання рідного краю;
- ✓ монтування відеоролику (до 5 хвилин);
- ✓ надсилання відеоролику до районної ради дітей Васильківщини «АШКО».

Партнери проекту:

- ✓ батьки;
- ✓ вчитель історії та географії;
- ✓ бібліотекар;
- ✓ працівники музею;
- ✓ спеціалісти-фотографи.

Презентація результатів діяльності:

- ✓ сайт та група в соціальній мережі в контакті Районної ради дітей Васильківщини;
- ✓ сайт Мар'янівської ЗОШ I-III ступенів;
- ✓ роздаткові буклети, листівки, плакати;
- ✓ публікація у шкільній газеті «Шкільний калейдоскоп».

Очікувані результати:

- ✓ прищепити учням любов до рідного;
- ✓ продовжувати знайомити з історією рідного краю наступне покоління.

Епіграф:

Мар'янівка! Мар'янівка!

До Києва подать рукою ...

Н. Опанасенко

Наше село Мар'янівка розташоване на південь від Києва в 50 км по Одеській трасі. Воно розкинулось на мальовничих берегах невеликої річки Протоки, що утворює ряд ставків села, а далі впадає в Рось. Саме село розташоване на рівнині.

Історія села сягає в глибину століть. На його околицях збереглися стародавні могили - історико-культурні пам'ятки. Серед них - легендарний курган VI століття до нашої ери - Переп'ятиха, який згадується в літописах періоду Київської Русі.

Легенда про походження назви села Мар'янівка

На південний захід від села Мар'янівка стояло укріплене місто Переп'ятиха. З усіх боків воно було огорожене кам'яним муром. В місті височів замок князя Переп'ята і княгині Переп'ятихи, яку звали Мар'яна. Одного разу князь пішов походом в далекі краї. Вдома лишилася княгиня з великою дружиною. Минав рік, минав другий, а від князя ні вісточки, ні слуху. Думала княгиня, що загинув він, мабуть, із своєю дружиною хороброю на полі бою, і сумувала самотна. А тут тривожна вістка пронеслась: суне на Київ якесь озброєне військо. Княгиня збрала свою дружину і вирішила піти з нею назустріч тому війську.

На світанку два військові табори зішлись поблизу Фастова, і почалася жарка січа. Був густий туман. Бились непереможно дві сторони, аж поки зішло сонце. І перший сонячний промінь упав на вбитого Переп'ята. Впізнала княгиня чоловіка, заплакала, заголосила, та не встав князь.

Затих бій, воїни у розпачі оточили свою княгиню. А вона ламала білі руки, схилившись над чоловіком, а потім витягла з ножен меч і впала мертва поруч з мертвим князем.

Їх поховали, насипали дві могили. Одну назвали Переп'ят, а другу - Переп'ятиха. А село Мар'янівка назване в честь княгині Мар'яни.

Історія Мар'янівки пов'язана із історією декабристського руху. На землі Васильківщини розлилась кров провісників свободи - дворянських революціонерів, які в грудні 1825 року підняли повстання проти самодержавства. В історії України це повстання відоме як повстання Чернігівського полку. Цей полк був розквартирований на території тодішнього Васильківського повіту. Штаб полку містився в м. Василькові. Штаб першого батальйону полку, яким командував керівник Васильківської управи Південного товариства декабристів підполковник Сергій Іванович Муравйов-Апостол, знаходився певний час в селі Мар'янівка.

29 грудня 1825 року в Трилісах повстала 5-та мушкетерська рота Чернігівського полку. Ця подія і стала початком повстання Чернігівського полку. В селі Ковалівка повстала 2-га гренадерська рота і 30 грудня 1825 року ці роти, рухаючись на Васильків, проходили через село Мар'янівка. 2 січня 1826 року всі

Історія села пов'язана також із ім'ям Т. Г. Шевченка.

І усні перекази, і літописні відомості, і історичні документи про дві могили Перепит і Переп'ятиху привертали увагу вчених.

У 1845 році після постанови Археологічної комісії професор Київського університету Микола Дмитрович Іванишев вів розкопки цих могил. В червні 1846 року тут побував Т. Шевченко як художник і етнограф. У могилі Переп'ятихи було виявлено склеп, подібний до будинку з кам'яним дахом. Було знайдено різні прикраси, зброю, глиняний посуд і дрібні золоті речі.

У середині ХІХ століття Мар'янівка була великим селом, що входило до складу Васильківського повіту Київської губернії.

Головною цінністю і основою економіки тогочасного села чорноземної зони була земля. Люди займалися землеробством, скотарством. У селі було 15 вітряків та три кузні. Щодо чисельності мешканців села за даними перепису 1858 року – було православних 1177, а римокатоликів 117 осіб.

У наші часи Мар'янівка – благословенний край. Вона має свої символи: герб і прапор.

Герб у вигляді щита. В центрі синього поля правої частини щита розташоване червоне багаття з трьома омахами полум'я. Така фігура символізує три колгоспи, які були на території Мар'янівки. Синій колір символізує Велич, Красу, Ясність хліборобської праці та боротьби проти загарбників. Зелений колір лівої частини щита символізує Надію, Свободу, Достаток. Золоті літери « І » та « К » - це данина пам'яті Івану Козловському, який прославив Мар'янівку на весь світ. У центрі малинової піраміди - срібна жіноча фігура з двома мечами в обох руках, яка нагадує про легенду, оповідає про походження назви села.

Зелений колір полотнища прапора символізує велич співочого таланту І. Козловського та хліборобського таланту селян. Два срібних мечі покладені хрестоподібно вістрями вниз. Така фігура означає кінець бойових дій. Через перехрестя мечів, посередині зображений скрипковий ключ, що знов нагадує про світову співочу славу Мар'янівки.

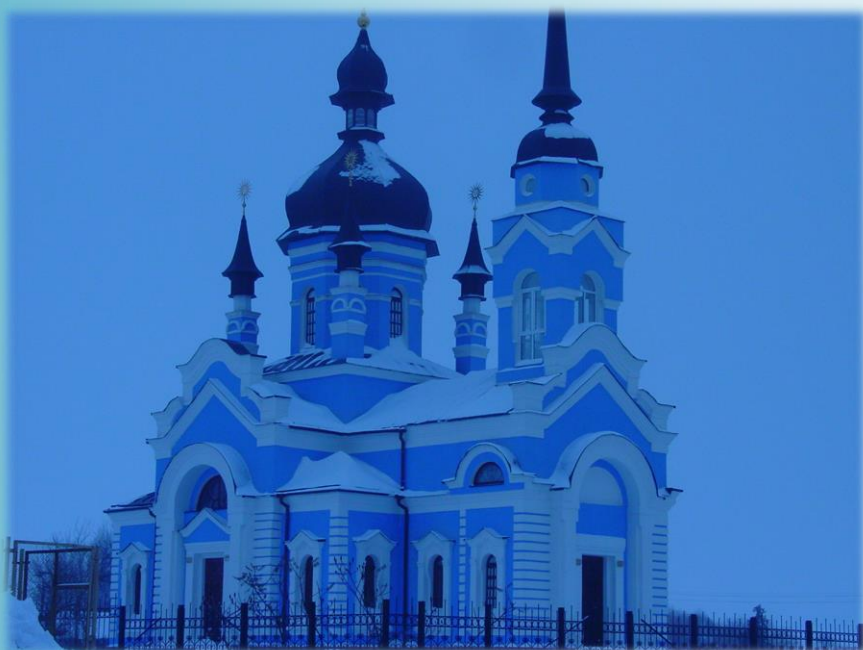
А ще славиться Мар'янівка хорошими трудівниками. Є серед них і Герой Соціалістичної Праці Гук Ганна Ониськівна, жінка-тракторист.

У Мар'янівці народився відомий співак Іван Козловський, стали поетами Н. Опанасенко та Анатолій Галепа.

Прекрасна Мар'янівка своїми садами, парком, річкою Протокою,

красивою церквою, яка була побудована за сприянням нашого земляка, депутата Верховної Ради України Станіслава Телісфоровича Сташевського, а також школою.

Біля школи стоїть пам'ятник загиблих воїнів у роки Другої Світової війни. У цій братській могилі поховані Герої Радянського Союзу Красіков і Асмолов.

У парку біля школи стоїть пам'ятник воїнам-афганцям.

Серед воїнів, які виконували свій інтернаціональний обов'язок в Афганістані, є і наші односельці:

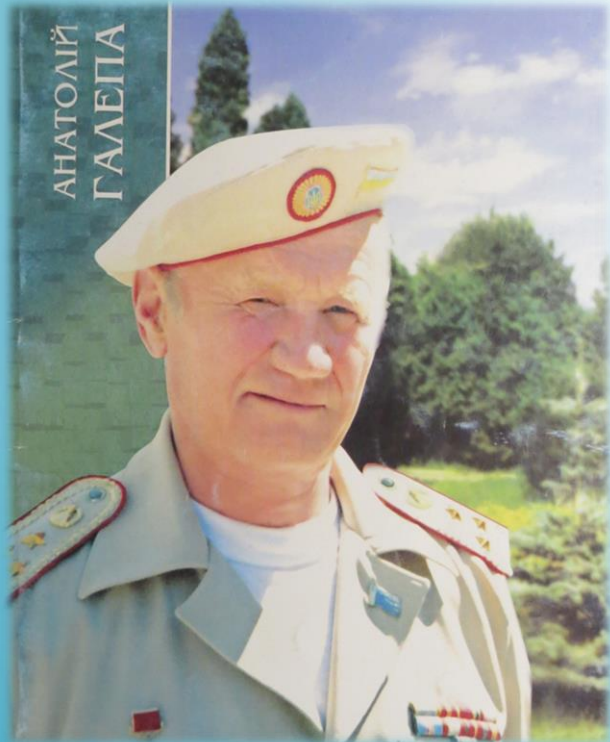
- Синявський Сергій Анатолійович,
- Боцула Анатолій Павлович,
- Швець Микола Миколайович,
- Маноха Олексій Петрович,
- Опанасенко Володимир Анатолійович.

У центрі села, у травні 2014 року, поставлений пам'ятний знак Тарасу Шевченку.

У нашому селі народилася відома поетеса - Ніна Петрівна Опанасенко. Автор 20 поетичних збірок, член Національної спілки письменників України, лауреат премій ім. Олександра Бойченка та Григорія Косинки, Білоцерківської міської літературної премії імені І. С. Нечуя-Левицького. Поетеса нагороджена Міжнародною пам'ятною медаллю «Тим, що здолали долю» та орденом Княгині Ольги 3-го ступеня. Рішенням виконкому міської ради Ніну Опанасенко занесено до Золотого фонду Білої Церкви.

Анатолій Устимович Галепа.
Закінчив Львівське вище
військово-політичне

училище і обрав професію військового журналіста. 34 роки прослужив у армії. Полковник. За відмінну службу у дивізійній газеті у 1968 році на території Чехословаччини отримав високу нагороду-медаль «За бойові заслуги». Автор багатьох поетичних книг, літературний редактор пісенника «Ліра і зброя», автор збірок оповідань, нарисів, новел на теми героїки. Автор маршів воїнів країн-учасниць Варшавського договору.

У селі Мар'янівка минуло раннє дитинство Козловського. Батьки Івана Семеновича, помітивши талант сина, вирішили віддати його на навчання до Києва. Як пізніше згадував І. Козловський, мати хотіла, щоб він став священиком. Тому семи з половиною років він - у церковній школі Свято-Михайлівського монастиря. Співав у Софіївському соборі.

Видатний Український актор Панас Саксаганський, почувши унікальний голос Козловського, запросив його до хору Товариства українських акторів під керівництвом І. Мар'яненка. Сам Микола Віталійович Лисенко благословив його на співучу сцену. Пізніше - навчання в Київському музично-драматичному інституті імені М. В. Лисенка. Одночасно Іван Семенович був солістом Української хорової капели під керівництвом знаменитого хорового диригента Олександра Кошиця. Подальша його доля тісно пов'язана з оперними театрами Харкова, Одеси, Свердловська, Москви. За своє життя І. Козловський дав багато сольних концертів, останній з яких - у 90 років. У них широко звучали українські пісні, твори нашої національної класики.

І. Семенович був людиною глибоко віруючою. Він регулярно відвідував храм, дотримувався всіх православних обрядів, щиро постився.

За найменшої нагоди намагався побувати в рідній Мар'янівці, щедро пригощав своїх земляків. І. Семенович, як ніхто, глибоко розумів душу селянина, його непросте життя.

«Моя душа - в Україні, в селі Мар'янівка. Там все прозоре - і води, і повітря пахуче. Була печаль, було горе. Війна знищила все. Але посадили новий сад. Сад уже росте. І треба, щоб у садочку і душа людська розквітала. Це наш спільний обов'язок - дбати про красу землі і чистоту душі. Ось чому звертаюсь я в думках до дітей, що живуть у моєму рідному селі. Може, виростуть з них нові композитори, музиканти, співаки. Та незалежно від цього, хай всі виростуть добрими людьми, люблять рідну землю і будуть завжди щасливі... (З виступу на 90-річчі).

Саме тут, у Мар'янівці, створено музей-садибу І. Козловського на згадку нащадкам про народного митця. Старовинна хата, що потопає у різнобарв'ї мальв, які веселим вінком обгорнули білу хатину під солом'яною стріхою, а далі - розбіглися між яблунями аж до берега, а ще далі - лугове пишнотрав'я і таємничі верби над водою, нагадує неймовірну казку в центрі села, ніби в іншому часі та вимірі.

А коли з хати лине голос нечуваної краси, легко злітає над мальвами, над селом і зливається з синім небом, здається, що сонячний промінь гаряче пронизує душу до сліз, до радісного щему любові до усього живого на землі. Здається, що за якусь мить на порозі виросте міцна і граціозна постать маестро, який у свої 90 вражав витонченістю жестів, філософською глибиною думки, свіжістю і молодістю чаруючого голосу.

Територія музею-садиби Козловського - це понад 2 гектари. Понад гектар зеленолистої тиші, де так по-різному мовчать платани, липи, туї, пірамідальні дуби. Центральною алеєю величний апостол української пісні востаннє пройшов у травні 1985 року, довго стояв у святому мовчанні на перехресті - сумував.

У музеї експонуються безцінні світлини, особисті речі видатного митця, цікавий етнографічний матеріал, кіно - та відеоматеріали про незабутні зустрічі з Іваном Семеновичем у рідній Мар'янівці, а головне - звучить його голос у раритетних записах 1945-1975 років. Помер І. Семенович у 1900 році.

Але Іван Козловський не пішов від нас. Традиції відомого співака продовжують педагоги та учні в Мар'янівській загальноосвітній та музичній школах. Нині існує духовий оркестр, що носить почесне звання «Зразковий» дитячий колектив.

Вокальний дитячий ансамбль
«Росинка»

Вокальний дитячий ансамбль «Веселка»

Аматорський вокальний ансамбль вчителів «Мальви», який носить звання Народного.

Працюючи над проектом, ми відкрили для себе багато цікавого про історичні події, які яскравою канвою прикрасили благодатну Мар'янівську землю. Мабуть, саме оті славні сторінки минулого живили міцне коріння роду українського. А вічними вартовими і донині залишаються живі свідки історії – сивочолі кургани. Бережіть пам'ять про своїх нащадків. Бо немає нічого кращого за рідну землю, за батьківську хату, за квітучі українські сади ...

І нехай історія нашого рідного села Мар'янівка стане цікавою сторінкою великої книги дослідження історії славної України.

Святий Всемогутній Боже!
Благослови Україну та український народ.